

Училището на моите мечти

Валентин Валентинов

Какво е за мен училището? Това е въпросът на които всички подрастващи трябва да си отговорят. Те трябва да бъдат наясно със себе си, какво очакват да получат като качество на образование от една страна и от друга какъв трябва да бъде приносът на всички нас към процеса на обучение.

Как би изглеждало училището на моите мечти е въпрос на които бих отговорил с удоволствие. За мен то е място, където всички ние израстваме като хора с изградена ценностна система. То е мястото което ни учи в какво общество живеем, как да се реализираме и асоциираме за в бъдеще в него. Ние, децата сме бъдещето на нашата прекрасна България. Затова на всички нас ни е необходимо да бъдем възпитани като достойни граждани, да можем да разграничаваме добро от зло, да сме добре подготвени за същинския живот. Да може всеки ученик излизайки от училище да има самочувствието, че не се страхува от живота в които вече сам трябва да се гмурне и да се справя сам. Да не изпитва страх и несигурност, че ще се провали, а да бъде човек с гордо вдигната глава.

Лично за мен училището е мястото, където всички деца трябва да се чувстваме уютно и комфортно. Не е важна сградата в която се осъществява учебно – възпитателния процес, а нивото на знанията които получаваме. Всяко дете още преди да е пристъпило прага на родното училище си мечтае за този момент. Много е важно да бъдат оправдани неговите надежди и желания. Голяма част от децата с трепет очакват първият училищен звънец. Именно това е времето, когато у детето се изгражда вече представата му същинското училище. Това е времето, когато детето решава дали ще обикне или намрази училището. Училището на моите мечти го виждам по следния начин: На първо място е много важна ролята на учителите – те са хората с които детето ще прекарва голяма част от времето си. Те освен добри преподаватели трябва да бъдат и много добри педагози. За детето не важно колко много знае един учител и знанията които могат да му бъдат дадени като количество. От значение е това дали срещу него стои истински човек, който може да го изслуша, да бъде съпричастен към проблемите му и дали може да играе роля на спътник в неговия живот.

В мечтите си не виждам класическия даскал, който размахва пръст или нанася някои и друг шамар за да въдвори ред и дисциплина. Това не е начинът училището да бъде приветливо място за учениците. Важно е учителят освен такъв да бъде и другар и ако мога да се изразя и с по-силна дума “родител”. Не случайно използвам тази дума, защото с истинските си родители децата прекарват по-малко време от деня от колкото с учителите. Те са почти цял ден с децата, те са хората, които имат пълен поглед върху поведението на учениците. Дотук с ролята на учителя. А сега по нататък. В мечтите си виждам добре оборудвани учебни кабинети, за да може качеството на образование да бъде на ниво. Задължително всяко училище трябва да разполага с няколко компютърни кабинети, в които децата ще имат постоянен достъп, дори ако трябва да бъде и по часови график. Не е достатъчно само да имаме достъп до информационните технологии в часовете по информатика. Те са като настолна книга в нашето ежедневие. Не всяко дете има компютър в къщи, а той е необходимост при самоподготовката ни в учебния процес.

По този начин ние ще можем да обогатяваме знанията, които получаваме в часовете по съответните предмети. Те са средство за усъвършенстване на нашите знания и умения. А това открива нови пътища за нас младите – може да се явяваме на конкурси за кандидатстване в реномирани университети у нас и в чужбина.

На трето място според мен трябва да се увеличат извънкласните дейности.

Знанията, които получаваме са чисто теоретични, което от своя страна води до тяхната незначителна трайност. Екскурзиите с образователна цел са крайно необходими. Те трябва да включват посещения на исторически местности и забележителности, къщи – музеи на български възрожденци и много други.

Тоест теорията и практиката да се слейт в едно, което ще доведе до трайност за знанията и по-засилен интерес към учебния материал.

И на четвърто място аз мечтая както вече споменах училището да е уютно и комфортно място за всички деца. А това означава училище без страх, агресия и насилие. Обикновено децата се колебаят да споделят своите въпроси и страхове. Затова именно възрастните трябва да съумеят да предразполагат децата към разговори. Аз лично мечтая и бих бил доволен, ако мога да разговарям с възпитателите, на които да вярвам.

Е, изложих накратко моите желания. Не искам много, но смятам, че е напълно достатъчно ако всичко това се реализира децата да спрат да бягат от училище, да висят в кафенетата, да пият и пушат. Искане много малко усилие, за да бъдат реализирани мечтите на нашето училище.